

Якоб Лорбер

Цялостно изцеление

**Духовни аспекти на лечението
и грижите за здравето**

**Избрани текстове
от получените чрез Якоб Лорбер нови откровения
с предисловие от д-р Ерих Хайнце**

**Аквариус
София**

Предисловие

Всеобщият интерес към книгата „Цялостно изцеление“ доведе до подготвянето на второ, допълнено издание. Голямото ѝ търсене е лесно обяснимо, понеже тя разглежда проявяването на болестта и освобождаването от нея от друга, различна от обичайната позиция. Някои се питат защо изобщо трябва да има болести? Не е ли могъл благият Господ да създаде човека, спестявайки му мъките, които те причиняват; и щом ги има, не е ли творението на Създателя едно несъвършено дело? Тези въпроси си задаваме от древни времена, а медиците винаги са полагали усилия да помогнат на болния с всякакви методи и средства. Обаче как един лекар може да назначи ефикасна терапия, ако не успее да постави правилна диагноза и ако не е наясно каква е истинската причина за заболяването?

От получените чрез Якоб Лорбер Откровения научаваме важни неща за естеството на болестта. Според тях всеки човек би трябвало да знае, че е триединство от тяло, душа и дух. Какво е физическото тяло? В глава 227-ма на „Голямо Евангелие от Иоан“ (ГЕИ, т. II) Исус казва: „*Тялото* на всеки човек в същината си не е нищо повече от един майсторски създаден механизъм, привездан в най-различни движения от свободната воля на душата.“ *Духът*, Божията искра в Своята полярност, е локализиран в сърцето му.

В ГЕИ т. VIII, гл. 56:5-6 Исус дава и следното определение: „В човешкото сърце се намират две много малки камерки, едва забележими дребни точки, които отго-

варят на двете големи камери за кръвта. Но колкото и незначителни да са по размер, естеството им е такова, че без тях животът на сърцето е невъзможен, а с това – и на цялото тяло с всичките му органи. Първата и най-важна камерка съответства на онова, което е *Духът*, тоест – същинският живот. Нека я наречем „утвърждаваща“. Втората, „отричащата“, съответства на *материята* и е помаловажна, макар съществуването без нея да е немислимо. Тя е просто съсъд, който не поражда живот, а с всеки удар на сърцето само го приема от „утвърждаващата“ и го разпределя по цялото тяло посредством кръвта.“

Ето каква дефиниция дава Исус в ГЕИ т. II, гл. 169:3: „*Душата* на земния човек е съставена от множество частици живот. Откраднати от Сатана и държани от него в плен на веществото на земната твърд, те тръгват оттам, преминават през растителния свят и после – през многото степени на животинския, докато накрая – като сила от безброй градивни компоненти на първичната душа – се оформят в *човешка* душа, приемат плът в женската утроба и се родят на света.“ В Откровенията душите, водещи по такъв начин началото си от земните елементи, биват означени като идещи „отдолу“, а произлезлите от други небесни тела и възплъщаващи се на нашата планета – като идещи „отгоре“. Превъплъщенията на „душите-гости“ не са изолирано явление. Исус казва на гръцкия учен Филополд, че вече двадесет пъти Се е явявал в плът в други звездни системи. Следователно, душата е същинското тяло на човека, съответстващо във всичките си части на физическото. При смъртта му тя го напуска като етерна субстанция и продължава да съществува.

Отделяйки при сътворението човека от Себе Си, Бог го създава по свое подобие, като го дарява със съзнание и свободна воля. А свободната воля, направлявана от заложената в *духа* му съвест, го прави способен да върши добро, но също и зло. Тъкмо тя довежда Луцифер и анге-

лите му до падението, докато другата, по-голяма част от духовното войнство, избира Божия порядък. Чрез сродното си с Бога естество и чрез искрата от Духа човекът е призван да се стреми към постигане на космическо божествено съзнание и най-висши духовни функции в зависимост от това доколко е освободил душата си от луциферовата по природа материя.

В ГЕИ (т. II, гл. 210:12-15) Иисус обяснява: „Ако пребиваването в плът се харесва на душата и я изпълва със сладостна нега, то тя е толкова нечиста, колкото и най-нечистите и отвергнати духове на тялото ѝ и така, като тъне в греха, тъне в ада на разтлението. И да продължава да съществува в света ведно с обиталището си, тя е кажи-речи замъртвяла и усеща смъртта у себе си, и твърде много се бои от нея. И в това свое падение и в ада си може да прави каквото си ще, но няма как да намери живот, макар че го обича безмерно. Тази е причината, поради която хиляди по хиляди човеци знаят за пребъждането на душата си след разпадането на телесната ѝ обвивка толкова, колкото и камъкът на пътя. А спомене ли им някой нещо подобно, най-много да се изсмеят или дори да се ожесточат – и пъдят мъдрият. И все пак най-късно до тридесетата си година човек трябва да е завършил обучението на своя Аз дотолкова, че да е напълно наясно и да не се съмнява в живота след смъртта, също както орелът не се съмнява, политайки към безкрайните висини. Ала колко далеч са от тази увереност хората, които тепърва започват да се досещат и питат за всичко това. Да не говорим пък за ония, които изобщо не искат и да чуят каквото и да било и дори смятат подобна вяра за глупост, недостойна дори да ѝ се посмееш. Наистина, тези хора пребивават през целия си земен живот в същински мрак.“

И така, човешката душа е разпната между плътта и духа. Човекът сам решава да я остави ли да затъне в света или да я извиси и Бог не се намесва в свободната му

воля, за да не го осъжда, упражнявайки над него принуда. Исус напомня, че ако нечия душа се обвърже с плътта до три четвърти, в отвъдното тя ще се окаже в твърде окаяно състояние и ще трябва да извърви твърде дълъг и изнурителен път, докато тук, на Земята, ѝ се дава възможността да го съкрати, като живее според Божия порядък. Тази възможност е заложена в съблюдаването на Десетте Божии заповеди, които не са неотменни закони и като цяло се съдържат в двете повели: да обичаш Бога и ближния си. Особено важна е действената любов към ближния. В ГЕИ (т. III, гл. 12) Исус казва: „Душата става все по-свободна чрез всевъзможни себеотрицания от светското си Аз, а така се постига и истинско закаляване на плътта. Изнехва ли се обаче плътта, в нея вече не обитават свободна, силна душа и премине ли лек отровен по-вей над нечие отпуснато до неприятие тяло, смъртта скоро го покосява. Обаче никой не се замисля, че цялото страдание, всичките болести и войни, поскъпването, гладът и чумата са причинени единствено от грижите на хората за плътта, вместо – за душата и духа, какъвто е Божият промисъл.“ И по-нататък (т. V, гл. 75): „Телесната болка винаги е само следствие от частичното отделяне на душата от плътта. Основната причина за мъките, изпитвани само от душата – а не от плътта – се коренят в натиска, който някое тромаво и прекомерно натежало тяло оказва върху някоя жизнена нейна част.“ ГЕИ (т. VI, гл. 13:8): „Плътта сама по себе си е мъртва и се оживотворява само докато трае това тяхно временно съжителство, като черпи сила от душата, която е сродна и напълно сходна с духа – а двете могат да се сливат в едно, така че плътта изцяло да загърби светското и да обърне сетивата си само към най-съкровеното, духовното, според реда и начина, който ви показва Моето учение и собственият Ми пример.“

Тези сбито представени разсъждения за духа, душата и тялото са необходими за изясняване на въпросите: що е

болест, как възниква и как трябва да се лекува. Както вече видяхме, същината на болестта се корени в противопоставянето, в нарушаването на Божия порядък. Понеже то тръгва от духа и от душата, и болестта бива причинена от него. Изразявайки се в дисфункции на физическото тяло, такава болест няма как да се лекува с химически препарати и с други външно прилагани средства, а може да се премахне само с отстраняването на причините в душата. Навярно симптомите нерядко биват заглушени, но с това самото зло не е премахнато. (ГЕИ, т. IX, гл. 35:6-7)

Иисус обяснява доколко душевната нагласа на човека е от решаващо значение за тялото му със следните думи: „Болестите на плътта са горчиви последици от пренебрегването на заповедите, които ясно изрекох пред хората. Който ги спазва във вярност от младините си, не ще има нужда от лекар до дълбоки старини и потомците му няма да са принудени да страдат заради греховете на предците си.“ Иисус лекува – както Сам казва – като освобождава душата на болния, стига да не се е прилепила твърде много към плътта, а сетне чрез вярата събужда у нея искрата на живота, тоест – възстановява отношението ѝ с Бога. На изцеления после обикновено казва: „Не прегрешавай оттук насетне, за да не те сполети нещо още по-лошо.“

Настоящото издание на Откровенията, дошли до нас чрез Якоб Лорбер, съдържа напътствията на Иисус и апостолите, придобили дарбата да лекуват несъмнено по волята на своя Учител. На страниците му са изложени възможностите за изцеление на човек от човека, за самолекуване със силата на собствената молитва, разкрит е смисълът на боледуването и как то може да допринесе за просветлението на душата. В ГЕИ (т. II, гл. 169:12) Иисус Се обръща към Петър: „Повечето болести на хората трябва да ги предпазят от това душата да стане едно с плътта, която и у децата на Светлината е завзета от прокълнатия

Сатанаил. Особеното при Божиите чеда е, че техните страдания биват повелени от небето, ако душата им пожелае да стане плътска. Болките на светските люде биват изпратени свише по същата причина, но са досущ пъклени, тъй като тялото на тегнещия към плътта – бидейки частица от Сатанаил – усеща, когато небесата откъсват частици от живота на ада.“ Пак там (т. VIII, гл. 16:12) Иисус отново набляга на причината за човешките боледувания: „Люти страдания ще сполитат накрая само онези, които поради всяческа любов към света са оставили душата си съвсем да се срасне с плътта; такава една душа, за да не погине, трябва да бъде отделена с голяма сила, а това причинява и жестоки болки. Но то е добро за нея, защото мъките и тегобите я очистват от плътските ѝ похоти и преминаването ѝ в отвъдното, както и напредването ѝ в духовния живот, са облекчени.“ (ГЕИ, т. X, гл. 148:12) А на благочестивия ереин, чийто сакат син е изцелил, потвърждава: „Сега осъзна, че дори когато изпитва болка, праведният иудеин трябва да възлага доверието си най-вече на Бога, вместо на често неподвиждащите и невежи лекари от света; понеже където лекар не може да помогне, може само Бог. Бездруго възнамерявах да дойда при теб, та чрез изцелението на сина ти да ти явя, че Аз съм Господ и че за Мен няма нищо невъзможно.“

Изложеното показва, че същината на болестите, изцелението и здравето следва да се търсят в областта на духовното и душевното у човека. Оттам се въздейства върху функциите на тялото, управлявани същевременно и от „духа на нервите“, който – подобно на душата – е от субстанциално-етерно естество. Съдържащото се в настоящата книга ще помогне на читателя да осъзнае тези истини.

Д-р Ерих Хайнце

Съкращения на заглавията

- Е.М. = Епископ Мартин (Bischof Martin)
- ЗЛ = Земя и Луна (Erde und Mond)
- М = Мухата (Die Fliege)
- Г. М. = Готфрид Майерхофер (Gottfried Mayerhofer)
- ГЕИ = Голямо Евангелие от Иоан (Das Große Evangelium Johannes), 11 тома, в настоящото издание са посочени том, глава, стих
- ОВЖ = Основните въпроси на живота (Die Grundfragen des Lebens), съставител – д-р Валтер Лутц
- ДС = Духовното слънце (Die Geistige Sonne), 2 тома
- ДГ = Домът Господен (Die Haushaltung Gottes), 3 тома
- ЛСС = Лечебната сила на слънчевата светлина (Die Heilkraft des Sonnenlichts)
- НД = Небесни дарове (Himmelsgaben), 2 тома
- И. К. = Ида Клинг за Лорбер (Ida Kling)
- ДИ = Детство Иисусово* (Die Jugend Jesu)
- Я. Л. = Якоб Лорбер (Jakob Lorber)
- ПП = Писмото на Павел до Лаодикия (Paulus' Brief an Laodizea)
- ТЖ = Тайните на живота (Lebensgeheimnisse) чрез Г. Майерхофер

---

* В превод на български език, изд. Аквариус, 2001 г., София

- НО = Новото откровение (Neuoffenbarung),
коментари, съст. д-р В. Лутц
- ЕС = Естественото слънце (Die natürliche Sonne)
- СП = Свидетелства от природата (Naturzeugnisse)
- Р. Б. = Роберт Блум (Robert Blum), 2 тома, ново
заглавие – От ада до небето
("Von der Hölle bis zum Himmel")
- ТС = Тайните на Сътворението
(Schöpfungsgeheimnisse), чрез Г. Майерхофер
- МД = Мироглед на Духа (Weltbild des Geistes),
съст. Виктор Мор

Допълненията в големите скоби са на немския
издател.

Краткотрайната почивка подир свършената работа се отразява добре на частите на тялото, ала прекалено дългата ги убива. (ГЕИ I/220)

г) *Възхвала на делата*

Ала възхвала единствено на делата за общото благо на хората! Понеже всеки живот е плод на постоянната и неуморна работа на Господа и може да бъде придобит и опазен вовеки само посредством праведен труд; докато от бездействието не произлиза и не може да произлезе нищо друго, освен смърт.

Положете ръце на сърцето си и усетете как бие неспирно денем и нощем! И от тази му дейност зависи животът на тялото. И както спирането на сърцето означава абсолютната смърт на тялото, така и покоят на душевното сърце е смърт за душата!

Името на това душевно сърце е любов, а биенето му се изразява в истинско и *дейно братолюбие*. И обратно, неспирното постъпване според братолюбието изявява, че сърцето на душата работи неуморното. Колкото поусърдно бие, толкова повече живот се поражда у нея. И когато жизнеността ѝ нарасне до степен, близка до Божествената, пробужда спящия в сърцевината ѝ Господен Дух. Той – същинският живот, понеже е самата неуморна всевишна действителност, Се излива в уподобилата се Нему чрез братолюбиви дела душа и така поставя свършено начало на вовеки неизличимия ѝ живот!

И вижте, всичко това иде от работата, а никога от мързелуването! Затова избягвайте почивката и търсете изобилния труд, и наградата ви ще бъде вечен живот! (ГЕИ I/221)

д) Вгълбяване и себесъзерцание

Истина ви казвам – нищо не е по-целелно за човека от това да се вгледа от време на време в самия себе си! Който желае да изпита себе си и силите си, нека по-често изследва съкровената си същност... Някои обаче не знаят как да изпитат себе си. Тогава чуйте!

Спрете се и се замислете в тишина какво вършите и какво отхвърляте, и спомнете си каква е волята Божия и как сте я следвали през различните времена на живота си – тогава ще сте се вгледали в себе си и ще сте затруднили Сатана по пътя му към вас! Той не упорства така усърдно в нищо друго, както във възпрепятстването на себесъзерцанието ви чрез всякакви повърхностни и нищо не значещи фокуси. Понеже щом веднъж човек свикне да изпитва съкровената си същност, скоро и с лекота открива заложените му от нечестивия капани и успява да ги разруши и унищожи докрай, и да се укрепи срещу всяко негово бъдещо лукавство...

Сега знаете в какво се състои себесъзерцанието. Затова тайно постоянствайте в него и не се оставяйте привидностите да ви отклоняват! (ГЕИ I/224)

е) Праведното пазене на съботата

„Да светиш съботния ден.“

Какво значи това? Кога е съботата?

На земята е казано, че в съботата, която е заповядана за празник, изобщо не бива да се върши тежка работа, включително да се търгува. Може обаче да се изнасят представления, да се играе и танцува подобно на езичниците. Казано е предния ден да се пости, за да може на празника да се чревоугодничества и пирува. Съответно и на гостилничарите е позволено да поднасят блюдата си

срещу заплащане. Ето това ще рече „да се свети съботата, както повелява законът”. Всичко е допустимо за деня на Господнята почивка, само по-благословената работа по полето и нивите следва да не се пипа.

Ала Господ ни показва, че и тогава можем да се трудим покорно и да вършим добро. И щом като Сам Той е работил в светия ден, смятам, то ще е достатъчно доказателство, че под „светене на съботата” се разбира нещо съвсем различно от това да стоим със скръстени ръце и да не похващаме нищо полезно и плодно.

Ала в какво тогава се изразява пазенето на празника? Какво е Господният ден? Ще ви изложа накратко:

Господният ден не е нито съботата, нито неделата, нито който и да е друг ден от седмицата или годината, а е ден на Духа у човека, на Божествената светлина в човешкия дух, на слънцето на живота. Това [единствено] е *живият Господен ден в нас, който постоянно и все повече трябва да познаваме и да почитаме чрез всички свои постъпки от любов към Бога, от която пък произтича и любовта към ближния.*

Обаче тъй като в суматохата на света човекът вече не може и не иска да намери този свят ден на Господнята почивка, той трябва наистина да се оттегли от света и да потърси празника на живота в святия покой у себе си.

Поради тази причина и на Израилевите чада бе заповядано да определят поне един ден от седмицата за оттегляне от светските дела и за търсене на този празник на живота у самите тях. Ала те гледаха на закона според земните си представи и така накрая се стигна дотам, че вече не разпознаваха дори Господаря на съботата – Него, Святия Отец, когато Той слезе при децата си на земята, воден от безграничната Си любов!

Смятам, че от тия думи ви е станало напълно понятно какво трябва да се разбира под „светене на съботата” и как трябва да се постъпва.

Шеста част Б

Старост, умирање, смърт

1. Оплаквания на стари години

Винаги ходете по пътищата, които ви посочих и няма да се мъчите много, а ще напуснете този свят с лекота! Люти страдания ще сполетят накрая само онези, които поради всяческа любов към света са оставили душата си да се срасне напълно с плътта; такава една душа, за да не погине, трябва да бъде отделена с голяма сила, а това причинява и големи болки. Но то е добро за нея, защото мъките и тегобите я очистват от плътските ѝ похоти и преминаването ѝ в отвъдното, както и напредването ѝ в духовния живот са облекчени.

Отдадените докрай на светското хора обаче, които не вярват в никакъв Бог, но се радват на добро здраве и живот до седините си и безболезнено прекрачват в отвъдното, са получили наградата си още на този свят и там няма лесно да се сдобият с още някоя. (ГЕИ VII,16:11-13)

2. За страха от смъртта

а) Зараждането на нещо – на предмет, на каквото и да било същество или дори на човека винаги безспорно носи нещо ведро у себе си, но видимото преминаване и разпадането, особено на човека, носи нещо тъжно и ни изпълва с горест. Питам обаче: защо е така, ако хората

наистина вярват в безсмъртието на душите си?! Тази тъга се корени преди всичко в страха от смъртта.

Ако една душа е новородена и е извършила всички праведни дела на живота си, тя естествено е изпитала и всяка горест, и всеки напразен страх пред смъртта и тленното. Ала у душите, още непостигнали на земята пълнотата на вътрешно съвършенство, винаги остава по малко тъга по починалите им близки и страх от смъртта, от който на този свят се освобождават докрай само тогава, когато пораснат в духа си и духът им укрепне в тях.

Както обаче в една *ленива* душа живее постоянна боязън от всяко сериозно и поучително дело, от същия извор в нея избликва и страхът от смъртта, че и от всяка по-сериозна болест.

Сигурно вече често сте имали възможността да наблюдавате как истински усърдните и трудолюбиви хора изобщо не се плашат чак толкова от тленността си, колкото мързеливите, но охотно отзоваващи се на развлечения и наслади; този страх не ще се изличи, докато те не се захванат здраво за работа.

Вие, разбира се, смятате, че той се поражда от мъглявото знание за отвъдното. Аз обаче казвам на всички ви: страхът е следствие единствено от дълбоко вкоренената мудност на душата. Понеже тайно предусеща, че съществуването ѝ след освобождаването от плътта ще бъде твърде дейно, тя се разстройва и изпада в трескавост, свидетелстваща и за неведението ѝ относно естеството на пребъждането ѝ оттук насетне. (ГЕИ IV/127:1, 3, 6-8)

б) Когато една душа започне да познава истинния Бог като съществуващ извън нея и да Го долавя в същината Му чрез любовта си към Него, тя се освобождава от оковите на Божието всемогъщество и все повече и повече принадлежи на себе си. Така твори собственото си битие и житие и се явява самостоятелна приятелка на Бога во веки

веков. Ако това се случи, душата не губи нищо от същността си, щом бъде лишена от непотребното ѝ вече тяло. (ГЕИ VI/133:6-7)

в) Как да се бои от смъртта онзи, който в съвършена яснота носи вечния живот у себе си и е станал пълновластен господар на вътрешния си мир, и знае най-добре, че онези, които могат да умъртвят тялото, не могат повече да навредят на душата и на вечната ѝ оживотвореност, както и че при напускането на тромавата плът тя отнася завинаги небивала печалба, несравнима с всички съкровища на земята! Нима който прозре това, би се страхувал от смъртта?! (ГЕИ V/133:7-8)

г) Страхът от смъртта се таи всъщност не в неясната представа за живота на душата след разтлението на плътта, а по-скоро в любовта ѝ към света и в себелюбието. Чрез тези два вида любов тя все повече се сраства с тялото и претърпявайки всякакъв страх и трепет, все по-силно бива обсебена от усещането за замъртвяване, тление и изчезване.

Виж, патриарсите на човешкия род не се бояха от смъртта на плътта, а само копнееха да бъдат освободени от изпадналото вече в немощ тяло! Поради богоугодното им служене в живота им се даваха от време на време видения и откровения за отвъдното и така те добиваха ясна и истинна представа за по-сетнешния живот на душата.

Ала в днешни времена вярата на хората в Бога почти е угаснала! Откъде тогава да се породи у тях светло упование?!

Щом неверието в Първопричинителя на всеки живот е почти всеобщо, не е учудващо и силното съмнение в пребъдването на собствената душа. (ГЕИ VI/68:1-4)

д) ...Когато останахме сами, Раил Ми каза: „Владико Господи, аз съм грешен човек и не съм достоен да осветиш дома ми с ногата Си; но зная също, че Ти си извънмерно милостив и затова сигурно ще ми простиш сторените през целия ми досегашен живот безумства, щом Те помоля от цялото си сърце. И така, Господи Боже мой, моля Те първо за следното: благоволи да не гледаш на досегашните ми големи слабости, а да ми простиш всичко, в което съм съгрешавал някога – съзнателно и от незнание!“

Отвърнах: „Раиле, всичките ти прегрешения са ти простени отдавна; понеже Аз съм Бог не на наказанието, а на любовта. Как да пожелае да наказвам за каквото и да е, след като някой Ме моли така искрено?! Понеже Аз дойдох в света, за да снема огромното бреме на греха, с което хората сами се натовариха в безграничната си слепота, както и за да им проправя пътищата към най-великото блаженство. Така че не бери повече грижа за греховете си, предимно отдавнашните си грехове, понеже злите дела следват душата редом с добрите. Те вече са изличени от огъня на любовта ми! Сега обаче кажи Ми какво те гнети още; нали имаше една особена просба, нещо тайно да Ми обадиш!“

Раил рече: „Господи, Отче, благодаря Ти за това слово – от дълбините на сърцето си! Сега още повече се изпълних с желанието, което ме обхвана, откакто Те видях! Виж, стар съм, тялото ми е гнило и е вече непригодно обиталище за душата ми! Само надеждата да успея да видя Помазаника Господен го крепеше. И сега, щом тя се сбъдна, Те моля, Господи, Отче мой: пусни раба Си смиром да потъне в рова, за да стане още по-усърдно оръдие на Твоето царство, което успя да съзре със земните си очи! Издъхна ли под Твоя поглед, несъмнено няма да вкуся смъртта, а ще се преселя закрилян в мир в царството, което Ти ни възвести!“

Рекох му: „Раиле, това желание отдавна ти е на сърце и затова трябваше да го изкажеш, та душата ти да се освободи и от тази последна тежест. Виж, какво е смъртта на човека?! Нищо повече от окапването на зрелия плод от дървото, което се случва от само себе си, без особената намеса на плода. Ако човекът в съкровената си същност е дотолкова очистен, че да може да бъде сравнен със зрелия плод, то и разтрогването на напредналата душа и ствола – тялото – става съвсем непринудено. А при живелия според Моята воля този миг настъпва така, че и без да го съпровождам, той преминава съвсем безболезнено и дори с радостни чувства от земното в духовното съществуване.

Ти обаче, макар никак да не си привързан към живота, изпитваш някакво безпокойство и мислиш, че, укрепен от близостта Ми, ще преодолееш смустващия те обрат с по-голяма лекота. Но Аз ти казвам, че трябва да отхвърлиш и тази понятна човешка слабост, за да заздравиш докрай вярата си, която те опази досега и те доведе до дълбоката ти старост; понеже тъкмо упованието в Мен е най-доброто и единственото средство за победа над всички надвиснали ужаси на смъртта.

И ако човек е станал съвършен във вярата си, когато му открия в сърцето му, че му е време да развърже връзките на плътта, понеже делата на земните му дни са изпълнени, Аз дори ще му дам и силата сам да ги разкъса – и той ще почине кротко всред своите си в мир. Такава трябва да бъде смъртта, ала настъпва по този начин само в най-редки случаи, тъй като хората се боят от мига на призоваването повече от всичко друго и го предизвикват не чрез естественото износване на тялото, а с насилственото му унищожение. Затова и опакият живот породи многото болести, които не бива да имат нищо общо със същинската смърт, понеже не те би трябвало да определят настъпването ѝ, а узряването на душата. Ти, Раиле

Мой, не мисли, че отхвърлям молбата ти, когато казвам: поживей още малко! Не го приемай за наказание, а се упражнявай да изличиш и последната частица привързаност към света, за влезеш единен с Мен в Моето царство!“ (ГЕИ XI/30:9-18)

3. За самоубийството

а) Иисус ги поучаваше: „Каква полза човеку, ако с този си земен живот завоюва целия свят, а ощети душата си?! Какво може да даде той за откупването ѝ?! Та нали следва да използва идването си тук само за да ѝ спечели вечен живот. Сам си е виновен, който не преследва най-вече тази цел и пропилява живота на душата си или най-малкото го ослабя до такава степен, че я задължава да се труди дълго време в отвъдното, за да се съвземе и да премине в едно по-добро пребъждане в Духа.“

Един старей попита: „Господи, дълго размишлявах над думите Ти, че човек, вместо да обича плътския живот, следва по-скоро да го обуздава и да не му отдава значение, за да придобие живот за душата си и да го опази. Сега това ми се изясни до голяма степен. Обаче има нещо, по което още никак не съм осветлен. Сред хората се срещат и такива, които са върли врагове на собственото си съществуване и когато им омръзне по някаква причина, сами умъртвяват плътта си. Не би ли трябвало те да изпреварят всички във възвисяването на душата си? Какво ще ми отговориш Ти?“

Господ отвърна: „Бог затова ли им е дарил живот – за да го унищожават?! Пребиваването в плът е даденото човеку от Господа средство, чрез което той може и трябва да спечели живота на душата си вовеки. Ако обаче някой предварително унищожил средството, как да изпълни своето предназначение?! Казвам ти: самоубийците, стига да не са луди, надали ще наследят царството на вечния живот!“

Понеже у онзи, който е станал веднъж такъв страшен враг на живота, няма никаква любов към живота; живот без любов обаче е не живот, а смърт.“ (ГЕИ VI/162:11 и 163:2)

б) Ако някой е бил унижен от друго в голямото си високомерие и посегне на живота си, понеже не му се удава възможност за мъст, то това е най-страшният вид предумишлено самоубийство. Душата никога не може напълно да се отърси от него. Хиляда пъти по хиляда години ще трябва, за да се покрият изсъхналите ѝ, лишени от всякаква любов лъжовни кости поне с една, макар и оскъдна, обвивка от кожа, да не говорим за новорождение на цялата ѝ същност; понеже новорождението е плод на любовта и също поражда любов.

Има и самоубили се заради някоя девица – и те мъчно ще достигнат някога съвършенството на живота.

Други пък са извършили скришом голямо престъпление, а им е известно, че то се наказва с най-унизителна и мъчителна смъртна присъда. Те знаят, че грехът им ще излезе наяве. И какво се случва обикновено? Поради големия си страх и заслужените терзания на съвестта си престъпникът изпада в дълбоко и мрачно отчаяние и се обесва сам. Душата му преминава в отвъдното със костите на своето предсътворение. Казано накратко – когато една душа най-вече поради лошо възпитание изгуби всичката си любов, дори тази към самата себе си, тя бива проникната от целия ад – най-страшния враг на живота – и така се превръща в противник на собствения си живот и битие, и винаги се стреми да го унищожи по най-болезнен начин! При подобна нагласа няма начин накрая всичко да не се разпадне и душата да не се яви в отвъдното, разнищена чак до извънредните проявления на прабитие-то си и то – само в безплътните им скелети, носещи в себе си единствено неизбежното осъждение.

След като самоубиецът се пресели в отвъдното в описания вид, можете да си представите колко дълго ще трае и колко трудно ще бъде едното преминаване на душата му в човешки кости, да не говорим за придобиването на „кожа“, че и на плът.

Ето че възниква и въпросът дали тя изпитва някаква болка. И Аз ви казвам: болката може да е много силна и изгаряща! Тъй като повторното ѝ оживотворение все още е възможно, на душата биват изпращани служебни духове, които я изобличават и тя се гърчи от болка; умиротвори ли се обаче, у нея не остава ни чувство, ни съзнание.

Известни са доста други видове самоубийство, ала те не са с толкова зловорни последствия като току-що описаните. Но онова, що е благотворно за душата, не я докарва до самоубийство. (ГЕИ IV/152:1-6-8, 10-12)

4. За умирането и смъртта

а) Който е облякъл плътта, ще трябва да я съблече, а дали мъчително или не – няма никакво значение, понеже раздялата с нея прекратява всяка болка от този свят. И понеже въздухът, който душата ще вдъхне в отвъдното, е съвсем различен от въздуха тук. Където няма смърт, там няма и същинска болка – страданието на плътта е винаги само следствие от освобождаването на душата.

Това обаче не значи, че душата в чистото си състояние няма чувство и усещания – без тях тя очевидно би била мъртва; ала в съответстващия на естеството ѝ свят не съществува нищо, което би могло да я блъска, притиска, дърпа и смазва и така – да ѝ причинява страдания.

Основната причина за мъките, изпитвани само от душата, а не от плътта – се крие в натиска, който някое тромаво и прекомерно натежало тяло оказва върху някоя жизнена нейна част.

Само въпрос на време е да се премахне всякоя болест,

разбере ли човек как да облекчи плътта си. Но за остарялата плът вече няма какво да се стори, макар че живеещият праведно и на стари години не ще научи кой знае колко за болката. Тялото му до сетния час ще му се покорява и ще остане напълно гъвкаво. И душата ще може постепенно и леко да се отдели от него според естествения и истинен ред на нещата. Действително, тя и в най-дълбоката си земна старост не ще иска да го остави; когато обаче до нея достигне ясно доловимия, окрилящ я зов от небесата: „Излез от затвора си в свободния, вечен и истинен живот!“, нито за миг не ще се мае да напусне своя разпадащ се земен дом, за да прекрачи в светлия безкрай на вечността. (ГЕИ V/75:2-3, 5-6)

б) За ранната смърт

Когато високомерието, а с него – цели пълчища от грехове се загнезди пряко Божиите повели и законите на природата у човеците, те бяха нападнати от какви ли не болести. Така изнемощели, не можеха вече да раждат здрави деца. А децата, безсилни още от майчината си утроба, започнаха да боледуват все повече и повече и измираха на всякаква възраст.

Но вие не бива да си мислите, че Бог им е отредил това според някакъв скрит и неразгадаем промисъл; Той обаче го е допуснал, та многото болести да ги възпрат да вършат злини и мъките им да ги отделят от света и да ги накарат да се отвратят от греховете си, и после чрез дълготърпение и смирение пред волята Божия да станат блажени.

Така стоят нещата и при децата. Какво може да излезе от едно немощно дете на тази земя, особено при родителите, сами родени сред всякакви грехове?! Кой да го възпита и да го освободи от тегобите му?! Не е ли по-добре да бъде взето от света и да бъде отгледано от Ангелите в отреденото за това детско царство?!

Казвам ви: Бог знае всичко и Се грижи за всичко. Но понеже мнозина сред човеците от тия времена въобще не са Го познали и не знаят нищо за Него, те никак не разбират какво върши и че което върши, е за тяхно добро! Ако Той не бе допуснал произтеклите от греховете болести, половината човеци щяха да са погинали и адът – да е настанал с пълна сила на Земята, а тя щеше да се носи в развалини сред вселенския безкрай. Съществуват подобни примери сред селенията на звездите и световете, за които учениците Ми могат да ви разкажат. (ГЕИ VI/55:3-7)

в) Един книжник: „Всички патриарси и пророци, които също са живели и действали според явената им Твоя воля, накрая все пак са умрели и ние сигурно също всички ще трябва да ги последваме, ако съдим по думите Ти за отпадането на плътта от душата. Сега обаче казваш, че за онзи, който приеме словото Ти и върши делата си според него, не ще вкуси смърт. Как да разбираме това?“

Господ му рече: „Нима съм твърдял, че живеещият според Моето слово, ще пребъде в *плът* на земята?! Не, такъв човек наистина ще умре, ала плътта му няма да види, усети или вкуси смъртта – за разлика от душата на грешника, ако не се поправи според учението Ми и не се покае! Понеже онзи, чиято душа се е сраснала твърде с плътта поради земни похоти, ще види, усети и вкуси смъртта, когато часът му настъпи.

Онзи обаче, чиято душа се новороди напълно в духа си още на този свят, със сигурност няма да изпита всичко това, защото призова ли я завинаги при Себе Си, ще се отдели безболезнено от обиталището си с пълно и светло съзнание за живота. И ако някой от вас и от езичниците бъде заведен на смърт заради Моето име, той ще се радва и ще ликува, че бива освободен от плътта си и дори сред болките ще изпита доволство и блаженство.» (ГЕИ VIII/81:2, 3, 5)

г) Дори постигналите духовното си съвършенство човещи да притежават напълно свободно битие, независимо сякаш от Божието присъствие, тази независимост е мнима и не би могла да бъде трайна, ако отвека не е промислена от Него според реда Му и не е едно цяло с Него. А за всички сътворени вечният промисъл се явява онова, което дарява и опазва вечната им нетленност.

От само себе си се разбира, че нищо, що е призвано от Господа да съществува в какъвто и да е вид, не може да премине и да бъде унищожено. То може да се мени и преобразява, възвисявайки се или падайки, както е било с първите сътворени духове; ала не може да бъде излично онова, което Бог веднъж е извикал за живот. (ГЕИ III/232:6-7)